ANUL III. — No. 10
15 MARTIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în românul necinstit şi înstrăinat!"

ÎNFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Durmim pe lauri.

Caius Bardoşi: Gestul frăţesc.

Col. Brânduşa: Campania împotriva României.

Ion Stoia: Reflexii.

Ion. V. Emilian: Agricultura ameninţată.

Miron Şerbu: Scrisoare deschisă către dl Ministru de Interne.

L. A. N. C. la Lupeni.

Activitatea parlamentară.

Un jidan încăpăţinat, care se agaţă de un post ce nu i-se mai cuvine.

V. M.: Student

Ionel Neamţiu: In tramvai

Informaţiuni: Liberalii şi conştiinţa românească. — Jidanii necinstesc servitoarele creştine. — Jidanii atacă iarăş. — Un bun exemplu pentru satele noastre. — Pentru dl ministru Goga. — Cum se dobândeşte cetăţenia austriacă?.

Un număr 12 Lei
Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: CAIUS BARDOŞI

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA"
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

AN JL III. — Nr. 10 15 MARTIE 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Dormim pe lauri.

In cursul anului 1927 se împlinesc 10 ani, de când a apărut la Zürich, în toiul războiului mondial, într'o ţară neutră, „monitorul oficial" al Jidovimei de pe glob, întitulat *„Jüdische Presszentrale Zürich"*.

Lua naştere acest organ de publicitate în anul, când se fixa definitiv soarta războiului prin intervenţia Statelor-Unite; în anul, în care Jidanii au obţinut promisiunea oficială a puternicului sprijin britanic la reconstruirea Palestinei; în anul, de când neamul lui Israel a înţeles, că pentru el se deschide o epocă de prosperitate şi de dobândire a influenţii politice la soluţionarea problemelor aduse de război în aşa măsură, în cât publicişti de seamă şi oameni politici din Apus au numit pacea dela Versailles: *pax iudaica.*

Clemenceau, care la negocierea tratatului din Versailles representa, cu spiritul său latin, clar şi precis, principiul naţionalist faţă de Wilson şi Lloyd George, stăpâniţi, prin influenţă jidovească, de utopii umanitariste cu soluţii pline de viitoare încurcături, Clemenceau a spus despre instrumentul diplomatic, pe care a trebuit să-l semneze: *„si je pouvais je cracherais là-dessus"* (dacă aşi putea aşi scuipa pe el"). Nu putea, pentru-că era prizonierul puterii jidoveşti, ridicată la o înălţime nebănuită prin distrugerea avuţiilor şi vieţii milioanelor de creştini. Putuse să învingă cea mai formidabilă armată, cunoscută în istorie, printr'o voinţă eroică însuflată poporului francez, dar după ce a încetat glasul tunului, el, Georges Clemenceau, eroul clipelor supreme, nu s'a mai putut desface de legăturile în care îl împleticise perfidia diplomaţiei iudaice, cu complicitatea conducătorilor statelor anglosaxone. Puterea ocultă jidovească îşi serba un alt succes, istoric, dupăce obţinuse, în schimbul sprijinului financiar, ajutorul britanic la recuperarea Palestinei.

De atunci influenţa neamului lui Israel asupra situaţiei mondiale, în politică, în finanţe, în viaţa economică se accentuează tot mai apăsător pentru popoarele cari au sîngerat şi au sărăcit, cu consecinţa neprevăzută în 1914, că sdrobind tirania brutală a lui Wilhelm II vor cădea sub jugul perfid şi criminal al neamului jidovesc. Cine face vre-o obiecţiune asupra adjectivului „criminal", să-şi aminteascâ de tratamentul aplicat poporului rus de bolşevismul iudaic.

In această atmosferă este explicabil ca organul Jidovimei de pe glob, „Jüdische Presszentrale Zürich", nu numai să oglindească starea sufletească a învingătorilor semiţi, dar să caute prin puterea scrisului să stimuleze toate energiile, să deştepte toate dorinţele către ţinte tot mai înalte, să biciuiască toate ambiţiile „poporului ales", făcând să reiasă printr'o comparaţie nemărturisită: unde au ajuns şi cât se vor mai înălţa *ei*, unde am căzut şi cât de adânc ne vom mai scufunda *noi*, bieţii „goimi" în faţa atotputerniciei lor.

Cine răsfoeşte publicaţiunea săptămânală mai sus menţionată va constata cum dela această tribună se predică mândria de a fi Jidan, întărind conştiinţa de rasă cu consecinţa firească a diferenţierii precise şi tot mai profunde între ei, fiii lui Israel, şi cele l'alte naţiuni, cari cu organizaţia lor de stat le servesc de simplă gazdă.

Din această revistă ori-ce spirit obiectiv se va pătrunde de adevărul, că Jidanii, cari şi-au păstrat în timpuri de urgie curăţia rasei, cu atât mai puţin vor abdica de la acest fel al lor de viaţă în veacul, când au dobândit peste ori-ce aşteptare o putere strivitoare faţă de neamurile creştine; în veacul al XX care începe în a doua lui decadă cu consacrarea, prin tratate internaţionale, a principiului naţionalităţilor. Când toate popoarele şi-au clădit sau reclădit state pe baza principiului etnic, în urma marelui răsboiu, este o naivitate nepermisă sau hipocrizie interesată a cere Jidanilor să renunţe la unitatea legăturii lor de sânge şi a *se asimila.* Ei urmează evoluţia istorică generală şi îşi cultivă cu mai multă energie *naţionalitatea,* deci se separă tot mai mult de celelalte neamuri, aşa cum se manifesta tendinţa de naţionalism accentuat în toate statele născute sau crescute în urma tratatelor din 1919.

Această voinţă precisă de afirmare etnică, ireconciliabilă cu aşteptarea celor naivi de asimilare din partea Jidanilor, pe care n'au putut să-i mistuiască 20 de veacuri de conlocuire cu alte neamuri, această voinţă se oglindeşte în „Jüdische Presszentrale Zürich" în fie-care număr. Luăm exemplarul din 7 Ianuarie 1927. Nu-i rezumăm conţinutul, pentru-că este specific jidovesc, totuş merită să reproducem câte-va titluri de articole sau informaţii, pentru ca cititorul să înţeleagă cum *se cultivă în tabăra jidovească conştiinţa superiorităţii de rasă.*

Pe prima pagină, în prima coloană întâlnim titlul articolului de fond: *„Der Iude als Vizekönig"* (Jidanul ca vice-rege) iar pe aceiaşi pagină pe coloana a doua, se poate vedea o ilustraţie representând pe Jidanul Isac Rufus, ajuns marquis Reading şi vice-rege al Indiilor, cum trece în revistă o trupă colonială alături de Prinţul de Wales, moştenitorul tronului Angliei! Articolul ast-fel întitulat, ce se întinde până jos pe pagina a doua, face reclamă, bine-înţeles jidovească, lordului, Reading al cărui portret îl mai reproduce, încă odată pe pagina II coloana II, de astă dată în civil; iar jos, pe aceiaşi a doua pagină, este tipărit vestitul tablou al pictorului german Anton Verner, representând o şedinţă a congresului din Berlin din 1878, unde apare figura Lordului Beaconsfield, de origină Jidan, cu care Jidovimea se laudă pretutindeni şi în ori-ce clipă, despre care lord, cu numele-i jidovesc

Benjamin Disraeli, representând Marea Britanie, nu este de prisos să amintesc, că la istoricul congres alături de Jidanul Waddington, representant al Franței, a susținut și impus, prin congres, României mici încetățenirea în masă a Jidanilor aflători atunci pe teritoriul țării.

Pe pagina treia întâlnim titlul, întins pe ambele coloane: *Die Iuden in der Philosophie der Gegenwart*" (Jidanii în filosofia actuală), al unui articol desvoltat (cu urmare) până în josul paginii a patra, purtând fotografiile a patru Jidani filosofi: A. Einstein, H. Bergson, H. Cohen, Ed Bernstein.

Pe pagina a cincea, întâlnim titlul întins pe ambele coloane: „*Bahnbrechende Iuden in der Filmindustrie*" (Jidanii deschizători de căi noi în industria cinematografelor) arătând pe coloana primă a paginii V tipul semit al lui C. Loemnile, iar pe coloana a doua, aceiași pagină, o clădire cu câteva zecimi de etaje, un palat al cinematografelor din New-York. Reclamă curat jidovească!

Pe pagina 6 întâlnim la coloana II în frunte titlul: *Die Iuden in der „Bildhauerknart*" „Jidanii în sculptură" cu nume jidovești.

Pe pagina 7 coloana 1 în frunte întâlnim fotografia jidanului „*Aron Lapidus, New-York grösster Hotel Erbauer*" (celui mai mare constructor de hoteluri din New-York) iar jos, bine-înțeles, două reproduceri fotografice representând construcțiile ridicate de acest ales al „neamului ales".

Pe aceiași pagină coloana a doua, se poate vedea un desen al unui sistem pe zidiri, așezate în terase, iar deasupra figurând o clădire a cărei architectură ori-ce om cult o recunoaște că este semită; de desupt stă scris: „Uriel Birnbaum, *Weltmetropole!*"

Pricepi domnule cititor înțelesul și tendința numirii acelor zidiri, încoronate de arhitectură jidovească, caracterizată: „*Metropola lumii*"?

Și mai sînt bieți creștini, cari neagă proveniența jidovească a „*Protocoalelor Ințelepților Sionului!*" Clădirea imaginată de Uriel Birnbaum, purtând numele „*Weltmetropole*," își află isvorul de inspirație în partea finală a „*Protocoalelor*," unde în ultimul capitol XXIV se vorbește de un „*stâlp al umanității în persoana suveranului universal din sfânta sămânță a lui David.*" Bine înțeles, că acesta va locui în „Metropola lumii", clădită în stilul arhitecturii semite, adăpostind forța politică supremă, de extracțiune curat iudaică!

Mă opresc aici cu repetarea titlurilor și a fotografiilor din „*Iüdische Presszentrale Zürich*" No. 423 din 7 Ianuarie 1927, spre a nu obosi pe cititor.

Pentru același motiv mă opresc a comunica din informațiile cuprinse în sus numita revistă. Toate sunt tendențioase, având ținta precisă de a glorifica energia, capacitatea și puterea financiară a rasei jidovești.

Nu există o publicațiune mai „*rasistă*" de cât organul central din Zürich, și cu toate acestea, Jidanii au îndăsneală să condamne de purtători a unor concepții medievale pe acei creștini cari își apără și ei *rasa lor ariană!* Cu atari idei de un exclusivism habotnic și de tenace proslăvire exagerată a tot ce este jidovesc, „Judische Presszentrale Zürich" face înconjurul lumii, răspândește dogma diferențierii de rasă în toate stratele societății jidovești, având la dispoziție forța enormă a publicațiunilor fie pe față semite, fie filosemite.

Un efect al acestei propagande pan-iudaice s'a simțit în Senatul României întregite la sfârșitul anului 1926, când rabinul Tirelsohn a avut îndrăsneala să glorifice iudaismul ca purtând o indestructibilă menire! Dacă într'o adunare de creștini, puțin dispusă să-l asculte, a făcut Jidanul afirmațiuni jignitoare, înțelegi, domnule cititor, ce poate să spună același individ în sinagogă sau în reuniuni exclusiv jidovești despre viitorul rasei lui și despre țara și poporul îngăduitor al Românilor, din munca cărora se îngrașă și viețuește ca parazit tot neamul lui Țirelsohn.

Când așa se prezintă situația, stabilită prin experiența zilnică și prin literatura de propagandă jidovească, este o aberație să se mai nădăjduiască nu în asimilare, ci chiar în buna conviețuire cu Jidanii. Ei urmăresc scopuri precise și diametral opuse intereselor noastre. Pătrundeți-vă de acest adevăr, domnilor, cari mai stăruiți într'o idee rătăcită.

Paralel cu desvoltarea la maximum a conștiinței de rasă, și deci a diferențierii lor de celelalte națiuni, ei lucrează, după ce au dobândit averea mobiliară a lumii, să plaseze însemnate capitaluri în întinse suprafețe de pământ, pe cari să clădească autoritatea unui stat jidovesc. Spre a ajunge aici, le trebue stăpânirea pământului, în plin drept de proprietate; rămânând ca la momentul oportun să înalțe de asupra fondului acaparat și edificiul politic.

Această întreprindere se poate nu numai urmări dar și dovedi cu documente incontestabile.

Dăm aici două fapte, care le desvălue planul după loc și după timp.

Când nu sperau încă să ajungă, a dicta direct și fățiș ca factor politic, fiii lui Israel au hotărât să acapareze întreaga proprietate imobiliară dintr'o provincie a fostei monarhii habsburgice, adică întreaga provincie, și anume: Galiția. Iată ce document reproducem, în această privință, emanând dela Alianța Universală Israelită, sub formă de apel adresat Jidanilor polonezi, datând din Noembrie 1898; (cf. L. Vial, le Juif sectaire. Paris 1899 pag. 177).

„*Frați și coreligionari.*

„*Trebue ca această țară (Galiția) să devină* **regatul nostru.**

„*Faceți așa ca să goniți încet pe creștini din toate pozițiile lor și să concentrați în mâinile voastre toți factorii puterii sociale.*

„*Tot ce este al Creștinilor trebue să ajungă în proprietatea voastră.*

„*Alianța israelită universală vă va procura mijloace necesare. S'a pus de pe acum în mișcare apeluri pentru fonduri, la cari se răspunde mai pre sus de orice speranță.*

„*Pentru a înfăptui planul de a smulge definitiv Galiția din mâna Creștinilor toate căpeteniile noastre și toți bogătașii noștri au subscris sume considerabile.*

Baronul Hirsch va da; Rotschilzii, Bleichröder-ii, Mendelsohn-ii vor da.

„*Frați și coreligionari, dați-vă toate silințele să atingeți ținta ce ne-am propus*".

Alt document, în altă situație:

Când situația politică le permite, cum este astăzi în Rusia stăpânită de ei, atunci nu se mai mulțumesc cu exclusiva domnie economică, ci declară sus și tare că ei voesc să transforme așezările de populație jidovească în organizațiuni politice autonome, adică într'un stat propriu. Astfel procedează astăzi în Rusia de sud, unde finanța internațională, prin intermediul diferitelor societăți, îi colonizează în mase compacte de sute de mii de locuitori, cumpărând milioane de hectare din pământul cel mai productiv și cel mai favorabil situat în fostul imperiu țarist.

In ce privește forma de drept public a încadrării acestui stat jidovesc în Republica sovietică, conducătorii bolșevici au stabilit'o

foarte comod, și anume: actualul regim politic de peste Nistru fiind în teorie o federalizare de republici, nimic nu poate altera sistemul în vigoare dacă la numărul statelor federalizate, sub tirania sângeroasă a Moscovei, se mai adaugă și statul iudeu din Rusia meridională!

Pentru documentarea acestei întreprinderi în curs de executare, reproducem în întregime, cu titlu, subtitlu și întreg conținut, următorul articol apărut în ziarul „Universul din 12 Ianuarie 1927:

„Colonizarea evreilor în Ukraina“

„O republică evreiască autonomă

„După recensământul din 1923, existau pe vremea aceea, în Rusia, 2.800.000 evrei, dintre cari 1.750.000 în Ukraina și 450.000 în Rusia Albă. Majoritatea Evreilor ruși au o profesiune comercială, sau lucrează acasă. Totuș, câțiva din ei au îmbrățișat acum munca industrială și chiar agricolă.

„La începutul anului, vreo 300.000 Evrei erau lucrători și funcționari, iar 130.000 agricultori. Numărul Evreilor muncitori și agricultori se ridică azi, cu familia lor, la un milion.

„Sovietele caută în mod sistematic să lege pe Evrei de pământ.

„Gazeta din Francfurt“ ne dă unele amănunte.

„In August 1924, un comitet special, „Cosmet“, a fost atașat la consiliul naționalităților al Uniunii sovietice. Comitetul acesta avea scopul să repartizeze populației evreești pământuri și să împartă subvenții coloniștilor.

„La chemarea comitetului s'au înscris 30.000 de familii spre a dobândi pământuri dintre cari 40 la sută erau negustori, 40 la sută oameni cari lucrau în casă și 20 la sută muncitori și intelectuali.

„Până în prezent s'a pus la dispoziția coloniștilor în Ukraina, 36.000 desiatine lângă Cherson și 12.000 la Krivoirog, 5.000 desiatine vor fi repartizate acum lângă Odessa. In Crimeea s'au împărțit în loturi 8.000 desiatine și se vor mai împărți încă alte 32.000.

„In provinciile apusene, se dispune de pe acum de 10.000 desiatine. E vorba să se împartă în loturi 1.000.000 desiatine.

„Cheltuelile de stabilire trebuesc suportate în parte de către coloniști. La început s'a cerut ca ei să aibă cel puțin 300 de rubie; suma a fost redusă la 200 de ruble.

„In 1925, comitetul „Cosmet“ a primit din partea guvernului și a diferitelor trusturi 1.400.000 de ruble spre a ajuta această colonizare.

„Pe de altă parte, s'a înființat o societate evreiască de colonizări „Oset“ care dispune de sume însemnate și care numără peste 50 000 de membri, aparținând tuturor claselor populației. Diferite organizații străine sprijină mișcarea aceasta și printre ele este și asociația americană „Agro-Joint“, care a dat comitetului Cosmet 1.200.000 de ruble. „Agro-Joint“, a adunat, pare-se, 50.000.000 de dolari pentru opera aceasta și a mai procurat în mod gratuit coloniștilor numeroase mașini agricole, fie direct, fie prin mijlocirea organizației „Ort“.

Coloniile existente alcătuiesc comune și districte autonome. După „Gazeta din Francfurt“, coloniștii și organizațiile cari îi sprijină ar căuta să creeze puțin câte puțin teritorii evreești autonome, cari ar putea forma, cu timpul, în interiorul Uniunii Sovietelor, *o republică autonomă*. Sovietele nu s'ar opune acestui plan care se potrivește cu constituția lor federalistă“.

După cele două fapte documentate: I. acapararea economică a unei întregi provincii (Galiția), 2. transformarea compactelor colonii jidovești din Rusia meridională în republică autonomă, să ne întoarcem privirea la politica rasei jidovești față de țara noastră.

Oare România din 1927 este atât de departe de Galiția și Ucraina? Oare conține mai puțină putere de atracție prin bogățiile ei decât cele două ținuturi?

Oare țara noastră întregită, cu atât amar de suferințe seculare și sânge exclusiv românesc, are o situație geografică mai puțin favorabilă pentru desvoltarea unui comerț mondial la gurile Dunării și la litoralul Mării Negre?

De sigur, că nu! Atunci se înțelege de ce ținutul dintre Nistru și Tisa poate trage pofta de colonizare a neamului lui Israel!

Dar sunt, pentru cine vrea să deschidă ochii, dovezi destule. că s'a pornit o năvălire pașnică dinspre granițele de Nord ale țării, concomitent cu ofensiva Jidanilor din lăuntrul țării de a ne ucide țărănimea cu alcoolism și a o rări prin îndemnul și favorizarea expatrierii către America de Sud!

Emigrarea Românilor peste Ocean este manevră jidovească, domnule cetitor! Pe de o parte ne golesc satele de Români, pe de alta parte le umple ei imediat, devenind peste noapte și cetățeni români! Aceasta este situația, domnule Ministru de Interne! Cei 70.000 de Jidani, a căror prezență fără rost, ai recunoscut'o dta în parlament, înseamnă înlocuirea, prin reducere la mizerie, boale și moarte a 70.000 de Români; înseamnă îngroșarea numărului de minoritari pe mormântul neamului lui Dragoș din părțile Maramureșului.

De ce nu dispui, dle Ministru de Interne, să se țină registre anuale de numărul crescând al Jidanilor din satele din partea nordică a țării, spre a putea constata cum armata invadanților semiți sporește în fiecare an, cum această gloată perfidă, dușmănoasă și inasimilabilă coboară încet incet către mijlocul țării, întărită fiind cu certificate de cetățenie, fabricate de rabini sau de funcționarii venali de sub supravegherea dtale?

Numai atunci, la lumina cifrelor înspăimântătoare, se va vedea că mergem către dezastru național, nu numai prin cotropirea semită ca număr dar și prin extincțiunea fisică a populației noastre rurale, pe care politica iudaică are interesul de a o suprima spre a o înlocui în vechile-i așezăminte.

Această înlocuire s'a consumat în satele din Maramureș, unde în pragul casei, construită de Români în stilul pitoresc al locului, îți apare astăzi chipul proprietarului Jidan! El este conștient, că duce la îndeplinire o politică a neamului său, că are datoria a fi ori-când și cu ori-ce sacrificii solidar cu vecinul său consângean, că are datoria a-și păstra rasa nealterată, că are datoria să slăbească organizația de stat, care-i dă ocrotire, spre a promova mai bine interesele specifice de acaparare și de robire a populației autohtone.

Față de aceasta năvală, mult mai periculoasă de cât năvălirile barbare din fundul evului mediu, noi ce facem?

Sociologii noștri, savanți profesori de Universitate, proclamă că Jidanii sunt asimilabili!

Politicianii de meserie fac afaceri cu Jidanii.

Țărănimea neștiutoare și nepregătită a lua lupta cu cel mai viclean și murdar adversar pe terenul economic, cade pradă: sărăcește și se împuținează până la dispariție față

de gloata năvălitorilor, a căror avant gardă se prezintă sub aspectul cămătarului și cârciumarului Jidan.

Fruntașii noștri politici declamă în public că nu există o chestiune jidovească, și între timp dorm pe laurii României Mari!

In curând ne vom trezi, că așa nu mai merge.

I. C. Cătuneanu

Gestul frățesc.

Celebra teorie a lui Houston Stewart Chamberlain asupra „problemei raselor", care stă la baza gândirii moderne, primește în fiecare zi o verificare tot mai precisă, prin evenimentele politice, sociale, economice și culturale, ce se produc dela un pol la celălalt al globului pământesc. Comunitatea de gândire și simțire a diferitelor rasse, cari trăiesc separat în națiuni diferite, se manifestă cu precizia unei legi psichologice universale.

Conștiința de rassă este trează pretutindeni, dar mai ales la rassa latină. Și încă sub forma cea mai pozitivă. Nu un egoism rece și hrăpăreț, care vrea să cucerească și să subjuge tot, pentru a exploata cât mai mult, ci elementul generos, spontan, altruist, umanitar, în cea mai înaltă și adevărată accepție a cuvântului, iată elementul ce caracterizează nobila noastră rassă.

Cu mândrie și satisfacție înșirăm între probele acestei aserțiuni largul gest de sinceră fraternitate, pe care Italia l'a materializat în nota de ratificare a unirii Basarabiei.

Importanța acestui act epocal are două aspecte, de o excepțională valoare istorică.

Intâiu prin faptul că s'a produs nu atunci când iscălirea ratificării nu ar fi însemnat nici o jertfă pentru Italia, adecă imediat după conferința păcii, ci abia acum, după trecerea de atâția ani. Prin acest act Italia a jertfit, interesele ei față de Rusia Sovietică, cari, mai ales din punct de vedere economic. erau destul de însemnate. Căci Imperiul Roșu oferea espectativa ispititoare a unui imens debușeu pentru industria italiană, care, este în continuă înflorire.

De altă parte tărăgănirea ratificării este pe deplin justificată prin cumințenia diplomatică a politicei externe italiene, care voia să înlăture neînțelegerile dintre țara noastră și aceea lui Troțki Braunstein. Odată ce a recunoscut că acest fapt e imposibil, Italia s'a grăbit să ne manifeste fățiș și luminos marea ei iubire față de noi, tocmai atunci, când mai puțin eram așteptați la aceasta. Deci efectul ratificării a fost cu atât mai fulminant.

Al doilea aspect important al ratificării este tendința vădită a Italiei de-a se apropia mai mult de țara noastră, la care noi. desigur, nu putem să răspundem decât cu o entusiastă aprobare. Căci *Roma*. leagănul culturii și civilizației mondiale de trei mii de ani, înseamnă azi, mai mult decât ori când, cel mai sigur punct de sprijin pentru politica noastră externă. Infloritoarea industrie a Italiei cu rodnica agricultură a României se complectează minunat, oferindu-și reciproc debușeuri sigure și garanțiile de onestitate comercială, care numai între frații de aceiași rassă poate să existe. Dar nu numai interese egoiste de ordin pur economic, cari predomină mentalitatea contaminată de materialismul contimporan, ci și considerente de înalt ordin cultural, demandă apropierea noastră de „Roma Madre". De nici un alt popor din lume, fie el latin sau nelatin, nu ne leagă mai multe amintiri istorice, decât de cel italian. Iar aspectul avansat și strălucit al culturii italiene moderne, nu poate să fie decât un far foarte luminos pentru viitoarea noastră orientare culturală.

Geniile mari ale gândirii, literaturii, artei și științei italiene. atât în trecut, cât și în prezent, orbesc cu strălucirea lor toate celelalte popoare ale lumii.

Și în fine considerații de ordin militar și politic ne indică drept foarte înțeleaptă integrarea noastră în marea alianță antisovietică, care se conturează tot mai precis sub egida Italiei și Angliei. Ca mâine colosul rusesc narcotizat de demagogia internațională a aventurierilor sovietici, va fi închis într'o cușcă de fier, așa încât să nu mai poată strica nimănui.

Meritul acestui mare gest revine în primul rând titanicului dictator al Italiei, neîntrecutului geniu politic și diplomatic al zilelor noastre, mândria rassei latine, pe care o reprezintă pugnant cu toate calitățile și virtuțile ei. Din somptuosul Palaggo Chigi, *Ducele* veghiază, zi și noapte, deasupra destinelor Italiei, căreia vrea să-i asigure un strălucit viitor. Și ar putea oare să fie o glorie mai mare pentru Italia decât restabilirea, cimentarea și înflorirea unei mari confederații panlatine, deasupra cărei Eterna Cetate să-și exercite înfluența ei binefăcătoare, prin încercata ei înțelepciune?

Iată pentru ce, țara noastră datorește o imensă recunoștință lui *Benito Mussolini*, a cărui simbolică personalitate e tot atât de viu admirată și iubită dela Nistru până la Tisa, ca și din Alpi până în Sicilia.

Datorăm deasemenea mare recunoștință *Generalului Averescu* și guvernului, pe care-l prezidiază, pentru iscusința diplomatică, prin care a pregătit actul ratificării, pentru tenacitatea trează, cu care a înlesnit ratificarea și pentru curajul civic, cu care a înfruntat neîncrederea, însinuările și calomniile adversarilor săi politici, cari cu toții au închinat cu admirație steagul lor de luptători leali, în fața actului împlinit.

Gestul frățesc al Romei va avea repercursiunile lui adânci în toate straturile națiunii noastre.

Scumpa noastră Basarabie îmbracă haine de sărbătoare. Minunatele clopote ale catedralei din Chișinău înalță ruga lor cristalină și simfonică spre azurul senin al cerului păcii. Ca un ecou răspund clopotele mici ale bisericuțelor resfirate în toate ungherele Moldovei pentru veci întregite.

Actul Italiei ne dă asigurarea unui puternic aliat, care va ști să apere nu numai cu litera tratatului, ci și cu tunul și cu avionul integritatea Daco-României, atunci când dușmanii secundari vor încerca să invadeze teritoriul ei stințit prin nobila tendință de muncă pașnică și roditoare.

Iar noi să ne îndreptăm privirea recunoscătoare spre țărmurile Tibrului, unde, pe turnul Capitoliului, fâlfâie cele două drapele tricolore ale țărilor surori ca o simbolică și sărbătorească expresiune a amiciției italo-române.

Caius Bardoși

Dreptatea toate biruește
și
Adevărul decât toate mai
tare este.

D. Cantemir.

Ofensiva Evreilor împotriva României și mijloacele de remediere.

Atacurile tot mai provocătoare a presei evreești, care trece cu defaimarea și discreditarea României, peste hotare; acțiunea deputaților evrei din Polonia, cari pretind anularea contractului de alianță a Poloniei cu România; demersul Uniunei evreești din Statele-Unite, pentru a pune pe evreii din țara noastră sub scut internațional, protestul evreilor în Paris, mișcarea lor în Bulgaria împotriva României, cu un cuvânt ofensiva generală evreiască pornită de pretutindeni în mod concentric împotriva țării noastre, cum și invazia nesfârșită a evreilor în țară, sunt tot atâtea momente, cari nu se pot trece cu vederea și trebue să îngrijoreze adânc și să pună pe gânduri serioase pe cei ce hotărăsc politica țării: parlamentul și guvernul nostru.

Aceste manifestațiuni impun întrebarea, că pe ce bază reală își arogă evreii dreptul de a păși atât de pretensiv și ofensiv împotriva statului român.

Pe baza dreptului etnic? Nu, deoarece înainte de război în vechiul regat, cum și în părțile alipite abia se aflau o mână de jidani. Pe baza sacrificiilor aduse de ei pentru aceasta țară? Nu. Să vorbească archivele curților marțiale din marele război despre faptele lor patriotice:/ multiplele tradări ale lor, să vorbească documentele. Iată câteva exemple: Ordinul Marelui Cartier General No. 429 din 1916: *„Fiind informați, că soldații evrei și bulgari întrebuințați izolați se predau prizonieri de îndată ce vin în contact cu inamicul, am onoare a vă ruga să binevoiți a lua măsuri, ca să nu fie întrebuințați în servicii izolate ci să fie ținuți încadrați"*.

Ordinul comandantului Diviziei 6-a: „Pentru a preîntimpina răul ce decurge pentru noi din informațiunile ce acești dezertori conștienți (evreii) procură inamicului și pentru a înlătura exemplul imoral ce ei dau celorlalți luptători, ordon... Ei nu vor mai fi întrebuințați în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, semnalizatori etc., vor fi supraveghiați cu ultima rigoare și puși la lucru înapoia frontului" ș. a.

Statistica acestei Divizii arată, că procentul dezertorilor este: 1 român la 26 evrei, iar dacă socotim cât de disparent de mic a fost procentul evreilor în armată față de români și că evreii prin șiretenia lor se sustrăgeau dela front la serviciile sedentare, atunci acest raport de dezertori creștea fatal în defavorul evreilor; dar ar fi fost și mai fatal efectele, cari s'ar fi cauzat fronturilor noastre, dacă ei ar fi rămas pe front!

Nimic real nu îndreptățește deci evreimea, ca să constrângă țara noastră la suprimarea mijloacelor și măsurilor, cari să asigure desvoltarea economică și de dominațiune a elementului românesc care atunci intră în foc, când țara îl reclamă.

La o parte deci, cu lozincele false ale umanitarismului și ale democrației internaționale, tot atâtea sofisme și creațiuni evreești aruncate în vileag, spre a ne face pe noi în țara făurită cu atât amar de sânge românesc, sclavii lor de muncă!

Unde este visul nostru de veacuri și pentru ce a fost adusă jertfa noastră pe altarul națiunei, când spre sfâșietoarea durere, suntem nevoiți să vedem cu ochii proprii, cum prin imigrarea popoarelor din statele vecine ruși, unguri, îndeosebi jidani, cari grație slăbiciunei celor dela cârmă și negligenței condamnabile a organelor noastre administrative se așează aci, se transformă această frumoasă țară treptat într'o țară cu totul streină de neamul nostru, smulgând la sine și roadele sudoarei țăranului român truditor, acaparând întreg comerțul și industria, bogățiile țării.

Cred, că nici oarba întâmplare n-a fost, ca organele noastre de administrație să fi oprit și legitimat vreodată pe unul din nenumerații perciunați de marcă sosiți aci peste noapte, cutreerând orașele noastre, pentru a-și căuta noul cuib. Cei, cari au datoria, nu vor să își facă de lucru, nu vreau să audă și să vadă!

Factorii politici, cari au răspunderea și dețin puterea, trebue să se trezească și să procedeze conform intereselor de stăpânire și de existență cinstită a neamului românesc, al cărui destin ei îl poartă.

Condițiile fundamentale pentru aceasta sunt;

1. să pună *stavilă nestrăbătătoare invaziei străine,* sub sancțiuni severe atât pentru transgresori cum și pentru cei ce își calcă datoria de control; 2. *să expulzeze* pe toți streinii invadați și așezați aci în decursul războiului cum și de atunci încoace, parte prin acte false, parte fără orice acte; 3. să supună pe toți locuitorii țării unei *revizuiri de control*, înființând întru acest scop la orașe și la sate *„comisii pentru controlul populației"*, compuse din persoane integre, de încredere și „honoris causa", din cari comisii să facă parte și „membrii minorităților etnice; cari comisii să umble din casă în casă, din locuință în locuință, redând apoi pe toți mușterii nechemați confraților lor de peste hotare, ca așa să nu mai fie motiv de plângere în contra țării noastre, care geme și pârăe în toate încheieturile sub povara paraziților streini; 4. să înființeze pretutindeni, îndeosebi în orașe „birouri pentru *evidența populației*", îndatorit fiind sub pedeapsă fiecare locuitor să anunțe acolo locuința sa, cum și toate schimbările de locuință, cum există atari instituții în toate țările înaintate, făcând natural uz larg de controlul de executare; 5. să înființeze în scopul întărirei comerțului și industriei românești, foarte suficiente *căminuri pentru ucenicii* săraci, cari spre nenorocire sunt chiar români, folosind pentru acest înalt scop părțile din *cazarme* devenite azi în urma reducerei armatelor superflue; să înființeze spre a opri exploatarea românilor, pretutindeni cooperative economice și de consum; 7. cu privire la starea anormală etnică îndeosebi a orașelor noastre din părțile alipite, să reformeze *legea adminisrativă* de azi, într'o lege, care să asigure preponderanța elementului românesc în consiliile comunale; 8. să modifice și *legea electorală* în așa fel ca să nu se mai vază îndemnate partidele românești, să recurgă la mila minorităților, la pacturile electorale antinaționale, căci „est modus in rebus", 9. să intensifice acțiunea de *propagandă* în țările străine, ca să poată para la timp și efectiv încercările loviturilor adresate țării noastre 10. să institue — după ce s'a purificat țara de străini — o *statistică* fidelă a populației, îndeosebi arătând și confesiunea și ocupațiunea fiecărui, ca așa să vază reclamanții noștri, că în a căror mâini se află azi întreg comerțul și industria — bogățiile țării, — adecă întrucât sunt de asupriți confrații lor din România.

În urmă, *să grijească mai bine* cei chemați, de această țară, dată prin nemărginita jertfă drept moștenire generațiilor cari ne urmează.

Iată unele măsuri radicale, dar juste şi practice, cari la noi se impun mai mult, decât oriunde, iată ce trebue de făcut de către cei dela cârmă, ca să ne scape din ghiarele exploatatorilor noştri, şi ca să putem zice înaevea, că aceasta ţară este a românilor.

Infăptuirea acestor măsuri însă nu tolerează vorbărie goală, practicată de către cei de sus timp de opt ani pierduţi, nu sufere orientări după ciolane şi nu admit pacturi în paguba neamului românesc, ci reclamă un adevărat simţ patriotic, un profund sentiment de iubire şi durere pentru neam şi ţară, un desinteres personal, o hotărâre bărbătească şi apoi trecerea în mod efectiv şi energic la fapte.

Un lucru trebue ştiut. Din cât mai târziu se vor înfăptui aceste condiţiuni de viaţă ale statului şi neamului românesc, cu atât mai rău pentru noi.

La fapte deci cei ce deţineţi puterea, până când nu va fi prea târziu. *Brânduşa Col. i.* R.

Reflexii.

O spunem mereu că singura politică românească, adevărată şi cinstită, în ce priveşte chestiunea evreiască, trebue şi nu poate avea alt sens decât cel indicat prin mişcarea naţional-antisemită.

Această directivă nu e nouă ci e normală, după care s'a orientat politica României mici.

Faţă de chestiunea evreiască am avut politica tradiţională de prevedere. După răsboiu, politica nouă, de regenerare morală (aşa cum se pretinde!) s'a abătut dela linia de conduită a politicei de mai înainte, cu toate că problema a devenit mai îngrijorătoare şi crezând că se închide acest capitol din istoria noastră, care a dat ocazie la atâtea frământări, s'au încetăţenit Evreii.

Şi fiindcă chestiunea nu s'a închis şi considerând că politica din Principatele-Unite nu a fost aşa de fără sens cum s'ar crede de cei ce nu vreau să înţeleagă că actuala ei soluţionare nu e cea definitivă, pentru-că nu poate să dăinuiască, e nemerit să mai luăm aminte şi ce spuneau în această chestiune bărbaţii politici a căror *fapte* ne dau garanţia adevăratei intuiţii politice, ne asigură, că atitudinea lor, că gândurile lor au fost cele adevărate, cele ce trebue să ne călăuzească şi pe noi, mai mult decât ne asigură despre adevărata intuiţie politică *vorbele* celor de azi.

Supunem deci spre meditare, celor cari mai păstrează oarecare îndoială despre dreptatea cauzei noastre, opiniunile, exprimate în Cameră, a celui ce a fost sufletul consolidării României mici, a celui ce a reprezentat cu atâta vigoare geniul politic românesc şi care a fost Ioan C. Brătianu.

In discursul din 21 Iunie 1866[1]) spune:

„Evreii au devenit o plagă socială pentru Români, şi când naţiunea este ameninţată, atunci se deşteaptă şi devine nu intolerantă ci prevăzătoare. Numai măsuri administrative nu ne pot scăpa de această lepră oprind pe proletarii străini a inunda ţara; că aceşti Evrei au umplut Moldova venind din Galiţia şi din Rusia, făcând concurenţă comerţului naţional pe care l-au dărâmat; că mai înainte Evreii nu erau aşa de urâţi, ci numai de când, inundând totul, au devenit o plagă pentru toată ţara.

Doi ani mai târziu (la 1868) Ioan C. Brătianu dase nişte circulări prefecţilor prin cari le punea în vedere să interzică aşezarea Evreilor la sate, arendarea de moşii şi cârciume. P. P. Carp, filosemit, (şi pentru confirmare e deajuns să citez ce a spus în interpelare referitor la aceste circulări:.... „din aceste puncte de vedere concluziunea e că ministrul a urmat o politică putredă“.) îi adresează o interpelare (26 Aprilie — 1868) la care Ioan C. Brătianu răspunde între altele (26 Aprilie — 1868 în Cameră):

„Onorabilul d. P. P. Carp a adaus că înaintea venirii mele la putere chestiunea aceasta nu exista în România. Numai acei ce nu trăesc cu inima şi cu sufletul în România, numai aceia pot spune asemenea cuvinte“.

„Eu, D-lor, vă spun drept, dacă puterea executivă poate fi acuzată de ceva, este că nu e destul de puternică ca să ia măsuri ca să nu mai năvălească în România vagabonzi“ (vagabonzi în tot discursul e sinonim cu izraeliţi).

Aceste s'au spus de către I. C. Brătianu înainte cu mai bine de o jumătate de veac! Era o intuiţie adâncă în vorbele: „naţiunea când e ameninţată se deşteaptă şi devine nu intolerantă ci prevăzătoare“ dar totodată şi un memento!

Politica românească poate da soluţii diferite aceleeaşi probleme, însă nu se poate dezinteresa de ea. Dacă s'a încercat o derogare atât mai trist! Această deslegare în sensul intereselor româneşti nu s'a dat prin art. 133. Alta trebue să fie soluţionarea şi toţi suntem datori să o căutăm. Prin chibzuinţa dezinteresată şi românească a tuturor se poate asigura adevărata rezolvare şi cea care e firească.

Ioan Stoia
stud. în drept

[1]) A. D. Xenopol; „Istoria partidelor politice în România“ vol. I. pag. 517.

Agricultura ameninţată.

După ce-am pierdut Comerţul şi Industria, după ce am pierdut pădurile şi exploatările miniere; suntem ameninţaţi să pierdem şi cel din urmă izvor de avuţie, bogăţia capitală a Ţării noastre: *Agricultura*.

Intr'adevăr, executori fideli ai planului lor de acaparare, Jidanii au năpădit sindicatele agricole şi-au fondat bănci cu scopul de-a concura pe cele româneşti existente şi de-a canaliza astfel în folosul lor întregul comerţ şi eventual întreaga industrie agricolă.

Datorită acestui fapt am ajuns astăzi să avem în fruntea „Uniunei Generale a Sindicatelor Agricole din România“ un jidan, *Dl. Muncel.* Ceva mai mult; au pătruns chiar şi-în sindicatele agricole judeţene. Astfel, datorită nu ştiu cărei împrejurări un alt jidan, *Zuckermann*, căruia îi place să-şi mai zică şi Zăhăreanu, este preşedintele Sindicatului Agricol de Ialomiţa. Acest Zuckermann-Zăhăreanu, cu obrăznicia ce-i caracterizează rasa, a mutat sediul Sindicatului Agricol de Ialomiţa dela Călăraşi la......... Bucureşti. La călăraşi nu se simţea destul de comod domnia-lui; îi lipseau cafenele, teatre şi alte distracţii de cari Israel nu se poate lipsi. Jidanul acesta obraznic, datorită trecerii ce are pe lângă diferite personalităţi politice, mai este şi membru în comisiunea Ministerului de Industrie şi Comert, care avizează asupra reducerii de taxe vamale la maşinele agricole ce se importă. In această calitate se arată pe deoparte

foarte răuvoitor agricultorilor români, iar pe dealtă parte face toate înlesnirile posibile societăţilor jidoveşti de maşini agricole.

O deosebită gravitate prezintă faptul că „Banca Moldova", bancă care are 200 funcţionari jidani şi...... 2 români, a acaparat tot porumbul din judeţele de nord ale Moldovei, cumpărând cu un preţ minim peste 600 vagoane porumb.

In timp ce sătenii, nevoiţi să-şi vândă porumbul pe un preţ ridicol, n'au cu ce-şi plăti impozitele, jidanii speculanţi au depozitat vagoanele, aşteptând din zi în zi urcarea preţurilor.

Români, descătuşaţi-vă de robia Zuckermanilor şi Muncelilor, susţineţi cooperativele, societăţile şi băncile voastre româneşti; dacă nu sunt destule, străduiţi-vă şi creiaţi altele noi şi faceţi astfel ca principala noastră bogăţie naţională să nu se scurgă în mâinile veneticilor veniţi de peste hotare, ci să fie a aceluia ce munceşte cu sudoarea frunţii lui brazda pentru care veacuri de-arândul a plătit atât tribut de sânge, **el şi numai el.**

Ion V. Emilian.

Ancheta organizaţiei L. A. N. C. în cauza: „Cum operează un notar jidan într'o comună românească"

— Scrisoare deschisă către Dl ministru de interne, Oct. Goga —

Domnule Ministru,

Strigătele sfâşiitoare de durere ale locuitorilor unui ţinut românesc dar înstrăinat din nordul Ardealului pentru chinul cel duc, mizeria în care trăiesc şi nedreptăţile strigătoare ce i-se fac, din partea unor exponenţi ai administraţiei departe de bătăile inimilor acestor îndelung răbdători, nici de data aceasta nu ne-a putut lăsa în pasivitate şi în dorinţa de a întra în miezul durerilor, spre a ne convinge, ne-am deplasat pentru zilele de 5—6 ale lunei curente în comuna Moisei din judeţul Maramureş.

Departe pe plaiuri mai puţin cunoscute, de acei cari în mod imperativ ar trebui să ne cunoască toate colţurile ţării, este aşezată şi comuna Moisei, cu majoritatea locuitorilor Români. Intrând pentru prima dată în această comună, — dealtcum la fel în ori-care alta din acest judeţ în special, — şi cercetând vom afla o situaţie tristă şi dureroasă. In centrele satelor pe distanţe mari se poate vedea pe ambele părţi, aproape casă lângă casă şi pe a căror frontispicii zace ruginit pecetul focarelor de sistematică degenerare şi încurajatoare a desfrâului a elementului românesc secătuit şi căzut complect pradă în mâinile acestor meşteşugari cu rutina din tată'n fiu. Pecetul, de pe aceste case proprietate fără nici o singură excepţie aproape ale Jidanilor perciunaţi, poartă scumpa stemă a ţării noastre întregită din cheagul eroilor cari muşcând ţărâna şi-au dat duhul, iar dedesubt mai sfidător ca ori unde sunt înşirate cuvintele *„Vânzare a tot felul de beuturi spirtoase în mod nelimitat"*.

Cu aceasta ocazie ţin să mă folosesc cu un regret adânc, dle Ministru, de cuvintele pe cari le-am auzit dela dl Dr. Doroş exponentul DV. din fruntea judeţului care mi-a spus *„Fiecare locuinţă jidovească din acest judeţ este o cârciumă fie ea autorizată sau clandestină"* şi cum jidanii sunt aşa de numeroşi în acest judeţ la sate ca şi la oraşe şi orăşele Vă rugăm să vă daţi seama şi să vă folosiţi de câteva momente de sălăşluire în cuibul rece de înalt ordin naţional, despre situaţia în care trăiesc bieţii români în a căror oase rod adânc paraziţii cuibăriţi iar gemetul lor de durere este înăbuşit cu putere de unii factori conducători ai destinelor lor, despoţi în adâncul înţeles al cuvântului.

Cercetând, cu multă bună-voinţă, vă asigurăm că vă veţi da seama de adevăratul calvar, deci întindeţi-vă mâna deasupra intereselor politice ce v'ar opri şi ajutaţi-i pe acei nenorociţi, căci aveţi cum, cel puţin în ceasul al unsprăzecelea, căci cupa durerilor se va umple şi când va începe să se verse va fi prea târziu.

Caracteristic este cazul notarului jidan Filip Rotschild din comuna Moisei, care în toate manifestările lui este un criminal pentru locuitorii români ai acestei comune. Parte din nedreptăţile şi atitudinea lui absolut duşmănoasă, se cuprind în plângerea adresată organizaţiei L. A. N. C. şi publicată în no. 8 din 15 Februarie a. c. al revistei „Înfrăţirea Românească", de către totalitatea românilor de cari susnumitul notar îşi bate joc aşa cum îi convine fără ca să fi fost vreo'dată tras la răspundere de cineva.

Nu vom încerca să readucem faptele lui din nou şi de această dată, fiindcă ele vă vor fi aduse pe altă cale când veţi pune în balanţa conştiinţei dv. următoarele versuri ale poetului de peste Carpaţii de odată...

La noi femeile plângând
Îşi torc pe fus fuiorul
Şi jalea adâncă îmbrăţişând
Şi tatăl şi feciorul.....

şi lacrimile văduvelor de răsboi, cari primesc pensia cuvenită lor şi orfanilor, nu conform legii ci din mila notarului rămânând la aprecierea lui cât le revine respective cât li-se detrage pentru fonduri a căror destinaţie nu se cunoaşte... precum şi a văduvelor în urma accidentelor de pădure cărora deasemenea li-se plătesc o anumită pensie pentru-care act părintele comunei pretinde găini, pui, oaă etc., deasemenea balanţa se va încărca cu carăle de fân, viţeii sequestraţi în mod ilegal, hainele şi coperitoarele luate de pe copiii orfani şi săraci pentru aşi aranja locuinţa din Vişeu în admirabilul stil românesc, etc. etc.

Punând în faţa dv. o icoană restrânsă în cadrele unui articol parte din tâlhăriile ce le face numitul notar Jidan, fără a fi stânjenit în acţiunea sa crudă ipocrită şi mişelească de autorităţile în drept dela cari am încercat să iau relaţii în sensul acesta, şi drept răspuns domniile lor afirmă; „Decâteori?? am inspectat aceasta comună, nu ni-şau plâns locuitorii de asemenea lucruri". Răspunsul Vă rog să-mi daţi voie să-l dăm noi cu preciziune. Când s'au deplasat în comună, fie dl Prefect fie dl Pretor, cari azi se pretind mari cunoscători ai necazurilor nenorociţilor din Maramureş, şi-au luat la stânga pe dl. Filip Rotschild iar la dreapta pe şeful postului de jandarmi, adecă sperietoarele. Deci găsim că este natural că nu s'a putut plânge nimenea căci în urmă tot cu mişelescul dărab de carne au rămas, care şi-ar fi răsbunat cu vârf şi îndesat. Avem ferma convingere Domnule Ministru, că nu veţi ezita un moment de a scăpa o comună românească de un specimen dăunător a tot ceiace este românesc şi îl veţi pune, mai repede decât credem, la locul ce-i compete... In consecinţă *sperăm bă proiectul de romanizare cu elemente româneşti în judeţele cutropite de scursorile semite, de asemenea nu va întârzia,* făcând astfel o operă de neperitoare urmare în vindecarea rănilor săpate în trupul Maramurăşului.

Primiţi asigurarea deosebitelor noastre consideraţiuni... *M. Şerbu*

L. A. N. C. la Lupeni.

După cum am amintit în No. 7 din 13 Februarie al revistei noastre, Sâmbătă în 26 Februarie, secţia Lupeni a L. A. N. C. a aranjat o frumoasă petrecere teatrală, împreunată cu dans.

Pentru actul sfinţirei steagului au venit din partea L. A. N. C. dnii prof. Zelea Codreanu deputat, adv. dr Valer Pop deputat, păr. Ioan Moţa şi Ştefan Peneş; dl profesor I. C. Cătuneanu din cauză de boală fiind împiedecat să participe. Fruntaşii mişcărei au sosit în Petroşani la orele 3, unde s'au oprit câteva ore pentru a-l vizita, şi a se convinge în deosebi, cât de slab este reprezentat elementul românesc în comerţ, numărând dela biserică până la podul Maleia• 4 (zi patru) firme româneşti faţă de zecile firme jidoveşti.

Cu trenul de 6 ore au continuat drumul la Lupeni. Sala de spectacole a Casinei române din Lupeni era archi plină de românii doritori de o petrecere curat românească, şi de a vedea solii L. A. N. C. Intelectualii români din Lupeni, onoare puţinelor excepţii, străluciau prin absenţă.

S'au jucat frumos piesele „Comoara", Cinematograful, un Monolog al drotarului, şi a plăcut mult Căluşerul jucat de 7 domnişoare în costum naţional.

Duminecă la 10 ore bisericuţa gr.-or. română era populată de credincioşii curioşi. Dnii deputaţi au cercetat şi biserica gr.-catolică. După terminarea sfintei Liturghii a urmat sfinţirea steagului cu care ocazie părintele V. Şandru a cetit rugăciuni foarte mişcătoare. Terminând actul sfinţirei, credincioşii se adună în casina română, unde românaşii dornici de a auzi cuvântul Ligei nu mai încăpeau. Asistenţa isbucneşte în aclamaţiuni, la intrarea în sală a deputaţilor Ligei.

Preşedintele secţiei Lupeni a L. A. N. C. dl George Hâljion mecanic la uzina electrică deschide adunarea, mulţumeşte fruntaşilor Ligei pentru interesul ce'l poartă muncitorimei din Valea Jiului, le doreşte bun venit şi îi roagă să explice numeroasei asistenţe pericolul ce ameninţă existenţa românizmului şi mijloacele prin care putem înlătura acest pericol. In sală afară de steagul L. A. N. C. era şi drapelul foştilor voluntari, lipsea însă steagul S. N. R. Preşedintele adunărei dă cuvântul dlui Ştefan Peneş. Acesta arată jertfele fraţilor din Regat, suferinţele, şi tot calvarul românilor din Ardeal, Banat şi celelalte părţi până când am ajuns să făurim România-Mare, în hotarele ei de azi. Arată mai departe, că românul deşi politiceşte este stăpân pe aceste hotare, economiceşte este însă rob, pentrucă cele mai bănoase isvoare de venit din România, precum sunt, meseriile, industriile, comerţul, băncile, sunt în mâna streinilor. Aici vorbitorul face deosebirea între minoritarii creştini, cu care putem trăi ca şi cu fraţii, dacă aceştia voesc să se supună legilor, obiceiurilor, şi rânduelilor ţărei, şi între minoritarii necreştini care n'au nici ţară, nici credinţă, nici obiceiuri asemănătoare cu ale noastre, jidanii, cari prin legile lor au datorinţa să ne jefuiască, să ne ruineze trupeşte, şi sufleteşte, să ne îndobitocească prin alcohol şi să ne robească ca pe vite. Acest neam vagabond după ce a pus stăpânire pe comerţ, pe fabrici, pe finanţe, pe presă, caută să ne nimicească biserica prin subvenţii date sectelor religioase, caută să ne nimiceasă armata, prin agitaţii şi aţâţări la nesupunere şi rebeliune a tinerilor nostrii feciori înrolaţi, mai departe caută să ne distrugă Regalitatea, prin propaganpă socialistă, comunistă şi republicană. După acestea, explică asistenţei cum se poate să ne scăpăm de acest neam blăstămat. Să deschidem ochii ca să vedem acest pericol în toată grozăvia lui să ne hotărâm să nu'i mai întreţinem cu banii noştrii, să cumpărăm cele de lipsă numai dela comercianţii şi dela meseriaşii români să ne dăm copiii la negoţ şi la meserii şi în felul acesta să nu mai dăm nici un ban jidanilor. Roagă asistenţa să asculte cuvântul dlor deputaţi prin care nu cer voturi, ci luminează.

Urmează la cuvânt, delegatul secţiei Vulcan a L. A. N. C, minerul Ioan Faur, care salută cu frumoase cuvinte pe dnii deputaţi ai Ligei, se bucură că îi vede în mijlocul muncitorimei, şi le promite că muncitorimea română e sătulă de învăţămintele streine, şi voeşte ca să fie folositoare Patriei şi neamului românesc. Vorbeşte apoi părintele Ioan Moţa din Orăştie, dsa arată în cuvinte şi pilde frumoase, cât de bogată este ţara noastră şi că toate bogăţiile ei încap pe mâinile jidanilor. Explică cum jidovimea din streinătate strigă în gura mare că în România întâlneşti la tot pasul jidani omorâţi, aceasta numai ca să ne defaime, în faţa popoarelor civilizate, şi pentru că ne vede cât suntem de slabi şi de toleranţi arată cât de conştienţi şi cât de făloşi sunt Americanii faţă de streini deşi sunt culţi nu ca românul slugă plecată la tot veneticul de jidan. Sfătueste pe cei de faţă, ca să facă zid în jurul steagului L. A. N. C. şi să lupte alăturea de cărturarii şi de fruntaşii Ligei pentru ca să scăpăm ţara de pericolul jidovesc. După păr. Moţa urmează dl dr Valer Pop deputat al Ligei. Dsa salută asistenţa, şi în deosebi drapelul voluntarilor, arătând timpul de luptă şi de zbucium, când însuşi dsa s'a înrolat ca legionar în Italia, ca să lupte pentru desrobirea Ardealului. Ardealul s'a desrobit politiceşte dar continuă a fi rob economiceşte, rob jidovismului, care pentru ca să ne învrăjbească şi să ne destrame pe noi creştinii, între alte mijloace a născocit socialismul care propagă lupta de clasă lupta muncitorilor contra, clasei de mijloc, contra capitaliştilor, şi contra plugarilor dar numai între creştini pentru ca în urma acestei încăerări să câştige jidanii. Pentru evidenţiarea adevărului că socialismul este născocit pentru învrăjbirea creştinilor arată că în revoluţia din Paris în 1848 au suferit numai creştinii, iar capitaliştilor jidani nu li-s'a întâmplat nimic, ba ce e mai mult au beneficiat sporindu-şi bogăţia. Alt exemplu este Rusia de azi. Acolo socialiştii au mânat în luptă pe muncitori, ca să distrugă pe capitalişti spunânduli-se că muncitorul trebue să guverneze. Urmarea a fost că muncitorul a răsturnat prin sabie şi foc, toată alcătuirea de stat pentru ca să se ridice la cârmă nu muncitorii, ci nişte jidovi speculanţi, Krasin un jidobolşevic, moare lăsând o moştenire de patru miliarde de lei, în timp ce muncitorul rus tânjeşte în sărăcie, fără bucuria vieţei familiare că femeile sunt comunizate. Stărueşte ca muncitorimea să se lapede de învăţăturile socialiste, să facă zid în jurul steagului Ligei şi să lupte pentru izgonirea jidovimei din ţara românească. Vorbitorul este îndelung aplaudat. Urmează la cuvânt dl prof. Ioan Zelea Codreanu deputat al Ligei. Dsa începe vorbirea spunâd că se deosebeşte de toţi vorbitorii de mai înainte întrucât, spune că scopul Ligei este curăţirea ţărei de jidani iar mijlocul este războiul Dsul vine să cheme muncitorimea Creştină

din Valea Jiului la luptă sub steagul Ligei. Arată cu exemple clare, cum jidovimea a ajuns să fie atât de numeroasă că tot la 7 Români avem un jidov, că ne-au cuprins 60% din pământurile expropriate rămase la dispoziția satelor, arată, că 85% din totalul cârciumilor din România sunt în mânile jidanilor, și tot ei au în stăpânire 98% din pădurile României, tot astfel și comerțul și meseriile și industriile și finanțele. In acest caz românului i-au rămas brațele și datorința să muncească ca să îmbogățească pe jidani. Arată cum voește Liga să curețe Țara de jidani și cum înțelege să treacă toate proprietățile și bogățiile acestora la Români; enumără decretele prin care urmează să legifereze toate neajunsurile de azi. Arată mai departe că Liga are în program și chestiunea muncitorească, voește ca muncitorul să participe la câștig și să fie coproprietar la întreprindere.

Azistența ovaționează îndelung pe vorbitor. Urmează apoi depunerea jurământului și închiderea adunărei fiind timpul de tot înaintat. Delegații Ligei se îndreptează spre gară lăsând în urma lor lumina care ne va mântui din ghiarele jidovismului distrugător.

Activitatea parlamentară.

Dl deputat Valeriu Pop, vicepreședințele L. A. N. C., a făcut, în ultimul timp, două comunicări importante, care au avut un viu răsunet în opinia publică, relatate fiind, cu mențiunea unei esceptionale importanțe, de către presa cotidiană.

Prima comunicare, rostită în ședința Camerii la 11 Februarie a. c., are o mare însemnătate prin faptul că vizează defectuositatea organizării serviciului nostru diplomatic. Textul acestor Comunicări este următorul:

„Serviciul diplomatic este unul din principalele instrumente ale apărării naționale. Acest serviciu însă numai atunci își poate face întreaga datorie, dacă dispune de un personal de elită, bine selecționat, cu strălucite calități morale și intelectuale și este înzestrat cu mijloace materiale suficiente, însă just repartizate.

Am urmărit cu interes și în acelaşi timp cu mâhnire aprecierile puțin favorabile ale presei noastre, evident nu ale anumitei prese, la adresa acestui important serviciu. Deși aceste aprecieri erau de natură de a zdruncina autoritatea morală a serviciului nostru diplomatic, totuș, aceste atacuri au rămas fără nici un răspuns din partea Ministerului de externe.

Informându-mă asupra temeiniciei acestor aprecieri din sorginte bine documentată, mi s'au dat lămuriri, ce par a îndreptăți atitudinea presei, în special a ziarelor „Universul“ și „Cuvântul“.

In consecință am onoare a adresa o interpelare d-lui ministru de externe asupra insuficienței organizărei serviciului nostru diplomatic, asupra incuriei și risipei fără criterii de către organele în subordine a mijloacelor materiale puse la dispoziție, cum și asupra lipsei de discernământ în numirea sau menținerea în serviciu a unor înalți funcționari, cari sunt invinuiți de incapacitate, de acte nepatriotice sau de desfrâu patologic“.

Am reprodus această comunicare, sub impresia unei întâmplări caracteristice, care s'a produs acum câteva zile la Cluj.

Apăruse în revista noastră un articol, în care se bănuiau oarecari acuzații aduse armatei franceze. Bineînțeles că totul era numai o neînțelegere. Consulul Republicei franceze din Cluj, Dl. Conte de Laigue, sesizat de apariția acestui articol, a făcut însă imediat demersuri energice, care au fost risipite numai după explicația neînțelegerii și apariția unei precizări, în coloanele revistei noastre, prin care lămuream situația. Ce deosebire între diplomatul francez, care stă cu cinste la postul de datorie, într'un mic orășel dela gurile Dunării și între Ministrul României dela Paris, un domn Diamandy, care îl învită la masă pe jidanul socialist Leon Blum a doua zi după ce ne-a insultat țara și neamul, într'un meeting popular. A doua comunicare, rostită în ședința camerii din 5 Martie, privește atitudinea stranie, pe care au avut-o Sașii din Brașov, față de A. S. R. Principele Nicolae, cu ocazia concursului de Sky din Brașov. Iată textul acestei comunicări:

„La 27 Februarie 1927 societatea sportivă „Kronstadter Sky-Verein“ din Brașov a organizat un concurs de sky. Organizatorii concursului au invitat pe A. S. R. Principele Nicolae să patroneze acest concurs. Alteța Sa Regală nu a pregetat să onoreze cu Inalta Sa prezență această serbare sportivă.

Conducerea societății organizatoare a concursului având în frunte pe un domn Serbes, care în timpul războiului a făcut serviciu de spionaj nemților contra armatei române, pe acelaș domn Serbes, care într'o ședință recentă a consiliului comunal din Brașov, a contestat caracterul de stat național al României și drepturile limbei românești, a avut lipsa de bun simț, de loialitate, cum și îndrăzneala de a exclude cu desăvârșire pe Români de la această serbare și de a oferi Alteței Sale Regale un banchet într'o tavernă a fabricei de bere Czell, tavernă vopsită în culorile naționale ale Ungariei.

Nici un român, nici un reprezentant al autorităților nu a fost invitat la serbare sau banchet, iar celor ce din proprie inițiativă au încercat participarea la serbarea sportivă, cinstită prin prezența Alteței Sale Regale, li s'a interzis accesul.

Iată rezumatul scurt al unui articol apărut în oficiosul guvernului din Cluj, „Biruința“ No. 257 din 2 Martie 1927:

Dacă această informațiune este în conformitate cu adevărul, procedeul concetățenilor minoritari dela societatea sportivă din Brașov este o indelicatețǎ grosolană și insolentă față de un membru al Casei Domnitoare și în acelaș timp o palmă aplicată pe obrajii demnității noastre naționale.

Am onoare deci a întreba pe dl ministru de interne dacă informația dată de ziarul „Biruința“ din Cluj și adusă la cunoștința Camerei este intemeiată și dacă da, ce sancțiuni se vor aplica celor vinovați?

Până aici textul comunicării.

Subsecretarul de Stat Bucșan a încercat să „spele“ această afacere, care nici decum nu face cinste celor ce au răspunderea de-a veghia ca membrii Casei noastre Regale să fie expuși la asemenea situații incompatibile cu noțiunea demnității naționale.

Dar faptul că informația, pe care se întemeiază comunicarea, a apărut în ziarul „Biruința“, organul guvernamental din Cluj, care nu riscă afirmări inexacte în legătură cu si-

tuaţii ce angajează guvernul, ne face să credem că se impune o anchetă serioasă pentru stabilirea răspunderilor, în ceeace priveşte trecutul, iar de altă parte măsuri preventive pentru viitor, ca să fie exclusă posibilitatea respectării unei întâmplări asemănătoare absolut intolerabile.

Un jidan încăpăţinat care se agaţă de un post ce nu i-se mai cuvine.

Este cunoscută cetitorilor noştri campania ce-a trebuit să se ducă pentru ca jidanului Gyalui-Wolf Farkas, fost director tehnic la biblioteca Universităţii din Cluj, să i-se aplice legea limitei de vârstă şi să fie scos la penzie. Atâţia merituoşi generali, magistraţi şi funcţionari români sunt trimişi la penzie, când împlinesc vârsta prevăzută de lege, fără nici-o consideraţie, iar aceştia acceptă. Numai acest încăpăţinat jidan pretinde să i-se aplice un regim special ca să mai poată ferici Biblioteca pe încă 10 ani, lăfăindu-se într'o funcţie bine retribuită, fără a lucra ceva, afară dacă nu numim muncă ştiinţifică şi demnă de faima unui savant european, cum i-se face reclamă, conducerea prin sălile Bibliotecii a persoanelor simandicoase.

In fine însă Ministrul Instrucţiunii a înţeles că nu poate tolera sfidarea opiniei publice române revoltate şi într'un moment de opintire patriotică l-a pus în penzie pe dl Wolf Farkas. Jidanul cu bune legături personale, s'a făcut luntre şi punte, ca Ministrul să revină asupra penzionării. N'a lipsit nici intervenţia la Liga Naţiunilor, la Monarhul greu bolnav şi a ştiut să afle şi coade de topor. La urmă văzând că intervenţiile nu prind, a apucat calea legală ce trebuia luată dela început, şi s'a adresat Contenciosului de pe lângă Curtea de Apel din Cluj. Pe semne a presimţit, că aci nu mai au efect linguşelile desgustătoare, de aceea nu se grăbise. Curtea de Apel a desbătut recursul în luna Ianuarie, a aflat că bine s'a aplicat legea şi a respins recursul jidanului, dar acesta, după cât ştim a făcut apel la Curtea de Casaţie, unde nu ne îndoim, că hotărârea Curţii de Apel va fi menţinută în vigoare. Este de notat că recursul jidanului Wolf este susţinut de advocatul evreu Kiss, fost deputat liberal, care este cunoscut ca având legături bune cu unele cercuri. Astfel abilul domn Gyalui-Wolf gândeşte că va ajunge mai de grabă la rezultat decât cu intervenţia la Magyar párt, unde era natural să se adreseze ca un fervent aderent al acestui partid iredentist.

Aşteptăm cu încredere hotărârea Inaltei Curţi de Casaţie şi sperăm că în fine vom vedea scăpată de această lichea Biblioteca Universităţii a Daciei, unde au mai rămas destui discipoli ai celui plecat ca să propovăduiască mai departe maghiarismul.

Dânsul ar trebui să fie bun bucuros că scapă astfel teafăr şi nestigmatizat dintr'o situaţie destul de primejdioasă, ce şi-a creat-o el singur la Bibliotecă, unde i s'au adus o mulţime de acuze grave, ref. la atitudinea lui vădit anti românească şi iredentistă. Cum ştim ancheta este în curs şi a stabilit fapte grave.

Democraţie: Libertate, egalitate, fraternitate. Liber să te insulte el, liber să te batjocorească el, — liber — libertatea presei.

Liberă dezertarea, liberă frauda.

Liber tu Român în propria ta ţară să primeşti insulta, liber să taci, liber chiar să te sinucizi.

Liber să se preumble el şi liber să munceşti tu.

Egalitate. Dar nu egalitate de mijloace şi de muncă. Urcaţi în automobile, te invită pe tine, Naţie românească, lăsată desculţă şi anemiată din cauza asupririi lor, să faci alături de roata maşinii lor aceiaş cursă.

Fraternitate.

Nu cred că există alt neam care să împingă mai departe decât jidanii acest sentiment.

Probă că au fraternizat cu inamicii ţării, chiar în vreme de răsboiu.

Maiorul Băgulescu.

Student...

STUDENT, cuvânt şoptit cu înfiorare trezind de regrete, el întruneşte în sine amintirea unei vieţi pline de iluzii, în care sufletul lui caracterizat printr'un juvenil entuziasm s'avântă în goană spre ideal şi frumos. O fericită îmbinare de contraste, subtil când împrejurările o cer, răutăcios când conştiinţa îl îndeamnă. Ferment în prefaceri sociale, pasiv de multe ori când e vorba de interesu-i personal.

Peste tot: In cartierul Latin ca şi la România-Jună, la Budapesta şi Berlin ca la Cluj şi Bucureşti, studentul ce retrăeşte în clipe sfinte măreţia trecutului, a rămas acelaşi.

Student, e cuvântul ce se perpetuiază din generaţie în generaţie, cu aceleaşi note componente ale individualităţii sale şi fără ca, ceva să-i poată opri visul şi aspiraţiile.

Departe de cămin ca şi în mijlocul celor legaţi pe veşnicie de glie, el a avut un singur gând, un singur ideal pentru care a înţeles să lupte punând în scris fărâmi din sufletul lui, iar în vorbă jalea unui neam ce aşteaptă o dreaptă şi meritată sărbătoare.

A făcut din condeiu şi din cuvânt spadă şi cu puterea ce ţi-o dă credinţa neînfricată, visul lui scump, pentru cari legiuni de studenţi au muşcat ţărâna pământului-mamă, s'a coborât din lumea irealităţii în lumea certitudinilor pământeşti.

Şi aşa fugar cum am fixat tipul studentului a cărui haină arată de multe ori urmele unei prea mari intimităţi cu depresiunile atmosferice, el este şi va rămâne un „ROL“, la care gândindu-se acei pe care i-a nins povara anilor vor vărsa discret acele lacrimi, cari absorbite de inimă nu cad niciodată pe pământ.

In mijlocul naţiunilor lâncezânde, studenţimea este un popor nou, viu şi puternic. *V. M.*

Cine a'ndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia.

M. Eminescu

In tramvai.

— Mergeţi la pădure domnişoară?
— Da domnule.

Tramvaiul străbătu strada Cisnădiei cu uruitul său elegant, traversă diagonalic în faţa restaurantului „Bufniţă" şi se opri brusc dinaintea Bretterului, pe cheiul hotelului „Bulevard".

Prin alee, deacurmezişul, arbori stufoşi îşi culcau umbra, lăsând să pătrundă printre frunze, câte un petec de soare gălbui şi zimţiat. Lumea se plimba de colo până colo, trecând alene pe pardoseala îngustă, care părea un covor întins; câteva persoane grase, gesticulau cu aprindere, legănându-se într'o parte şi alta, ca arcurile unei trăsuri de gală.

Klaksonul dângănea nerăbdător. Un individ îşi făcu loc prin mulţime, gata să răstoarne câţiva trecători în graba lui. Ajuns pe marginea trotuarului, se agaţă cu disperare de bara vagonului, şi-şi înfipse piciorul pe scară.

Tramvaiul se puse în mişcare.

— Ce tip inestetic! îmi zise domnişoara Herta, arătând spre noul venit, care era un evreu soios, cu barba zburlită şi cu nasul încârligat. Oare de ce nu pun oamenii aceştia nici o grije pe exterior?

Frumoşii ei ochi, muiaţi în lumina unui cer străveziu, se opriră întrebători asupra mea.

— Iată o întrebare, care deschide drumul unei discuţii cam lungi, răspunsei eu.

— Este oare atât de greu să vorbeşti despre „acest soiu" de oameni?

— Nu e greu, domnişoară, ci neplăcut. Insăşi dvoastră evitaţi să le spuneţi pe nume, ceeace justifică îndeajuns repulziunea mea faţă de ei; şi apoi, o convorbire de felul acesta nu te poate însufleţi cătuşi de puţin.

— Nu înţeleg atunci, reluă ea, cum puteţi duce o campanie atât de violentă împotriva lor, când nu are bază flacăra entuziasmului.

— Să vă explic cum domnişoară. Noi, când luptăm, fie cu vorba, fie cu fapta, vocea noastră nu e exuberanţa unui avânt, ci un strigăt de durere.

Domnişoara Herta pufni într'un hohot, care-i săpă gropiţe adorabile în obraz

— Fără îndoială, zise ea ironic, dvoastră studenţii, de câteori daţi într'un evreu, o faceţi sub presiunea unei dureri interne(?)

La aceste cuvinte zâmbii şi eu, de oarece nu-mi puteam închipui o scenă, în care să baţi jidani, fără să simţi o mare plăcere.

— Nu e aşa că zâmbeşti? izbucni ea cu obrajii împurpuraţi.

— Sunt silit domnişoară, pentrucă şi la noi ca în oricare parte, găseşti cât de cât puţină demagogie, dar, din fericire, aceasta nu bântue decât printre elementele cele mai tinere, cari sunt gata oricând să şi-o valorifice în lovituri de baston. Prin aceasta nu aduc nici o stricăciune ideii iniţiale, ci pun în aplicare principiul filozofic al lui Descartes: „je pense, donc je suis", adecă: eu bat, deci sunt antisemit.

Tramvaiul se opri la „Urania" pentru a lua câteva persoane, şi porni din nou. Inghesuiala era din ce în ce mai mare. Nu vedeai de cât Saşi, asortaţi cu mâncări şi cu bună dispoziţie, cari, ademeniţi de vreme, furnicau în toate părţile având aceeaş ţintă comună, să iasă cât mai repede la pădure. Unii dintre ei, echipaţi cu bocanci (fără deosebire de sex) cu ghitare, sau cu bastoane lungi de sport, cari fac pe cocoanele noastre să şi păzească pantofii, de câteori se află în apropierea lor.

Dşoara Herta stetea gânditoare în partea din faţă, având în mână, drept orice echipament, o carte de Marlitt. O întorcea distrată printre degete, o mângăia, şi-şi făcea vânt, ducând-o pe la obraji, de oarece căldura devenise insuportabilă. Privind spre uşe, zări pe evreu, cu pulpana mantiei umflată de vânt, atârnând de scări ca un lucru de prisos, părea un apendice pe pragul de a fi tăiat de către chirurg, un sentiment de milă îi crispă faţa. Se întoarse spre mine:

— E o barbarie să prigoneşti nişte oameni, cari nu vă cer altceva, decât să-i lăsaţi să trăiască. D-zeu n'a lăsat oare ca fiecare creatură să se bucure de lumină şi de căldură?

— Să se bucure în ţara lui, dar nu într'a mea, răspunsei eu cinic.

— Cât egoism de rasă! exclamă ea cu o indignare, care o prindea admirabil.

— E nemăsurat de mic pe lângă cel săsesc, care îi face pe consângenii d-voastră să se izoleze chiar şi de creştini.

— E adevărat, afirmă ea după oarecare timp, pătrunsă de puterea acestui argument. Dar te rog să crezi, că aceasta nu provine din răutate, ci din cauza firei lor.

— Să-i zicem. Nu înţeleg însă, cum de luaţi apărarea evreilor, când adineaori, aţi evitat să le pronunţaţi numele.

— Mi-e scârbă de ei, şi de ceeace ţi-e scârbă ţi-e şi milă, n'am decât să aduc ca dovadă pe Ţigani, a căror mizerie te înfioară, dar de cari nu-ţi vine să te apropii, nici chiar când le faci pomană. Eu, în locul dvoastră aş duce o campanie împotriva ritului şi nu a oamenilor: i-aş tunde pe toţi evreii, aşa cum şi-a tuns Petru cel Mare pravoslavnicii săi cetăţeni.

— Noi, dşoară, vrem să stârpim răul dela rădăcină, nu ne mulţumim cu aceea, că-i retezăm numai frunzele. Dacă vreţi să aveţi o idee de pericolul ce-l prezintă evreii, să pornim dela un amănunt experimental. Il vedeţi pe jidanul acesta cum stă pe scară, ca un câne jigărit la poarta unei case streine?

— Da.

— Ei bine, pun rămăşag, că până la casarmă va fi lângă noi, cu toate că îmbulzeala nu te lasă să răzbeşti nici măcar până la uşa compartimentului.

Un zâmbet de neîncredere desfăcu buzele dşoarei Herta.

— Veţi vedea!

Tăcerea se instală între amândoi. Din când în când, ne uitam spre evreu cu ochii unui vânător care pândeşte, şi observam, că la fiecare dată, făcea progrese uimitoare. La început era prevăzător, când cineva îl lua peste picior, îşi însuşia un aer umilit, care dezarma pe oricine. Rând pe rând, schimbă măştile, făcând uz de viclenie, de şiretenie, şi când era pe punctul de a-şi atinge ţelul, sfârşi prin a deveni insolent. Era acum înaintea noastră şi pretindea să-i facem loc, să poată şedea şi el. Atâta obrăznicie mă scoase din sărite, tot sângele îmi ferbea. Mă sculai şi-l privii atât de ameninţător, încât îngalbeni.

Dşoara Herta, speriată de ceeace avea să se întâmple, se ridică şi ea.

— Pentru Dzeu vrei să faci scandal? îmi şopti, abia stăpânindu-şi groaza. Avea dreptate. Să mă fac de râs înaintea unei lumi întregi. Mă aşezai din nou oarecum potolit, dar ea încă tot neliniştită, propuse să ne continuăm drumul pe jos, ca astfel neconturbaţi, de nimeni, să putem extrage şi morala păţaniei. Pădurea era aproape. Coborârăm şi o luarăm înainte pe o cărare îngustă gândindu-ne la acei mii de nenorociţi scoşi din posturi şi aruncaţi pe stradă de către jidanii, pe lângă cari, întâmplarea noastră nu era decât un simbol.

I. Neamţiu

INFORMAȚIUNI

INTERNE.

Liberalii și conștiința românească. „Curierul Israelit“ se bucură și urlă. Și-a mai găsit un tovarăș care să protesteze împotriva vrednicilor jurați dela Câmpulung cari au achitat pe elevul Totu. Este „Glasul Bucovinei“, organul partidului liberal din Bucovina.

„Curtea cu jurați din Câmpulung l'a achitat pe elevul Totu. Această sentință a juraților nu surprinde, căci și în cazul asasinării prefectului Manciu dela Iași am avut de înregistrat un verdict cu aceiași valoare.

„Ca și atunci așa și astăzi precizăm: **Achitarea elevului Totu este o mare și îngrijorătoare eroare judiciară. Verdictul de achitare al juraților câmpulungeni sfidează orice simț de dreptate și lege.** Făptuitorul însuși mărturisește că a omorât cu premeditare, iar judecătorii constată că n'a omorât!

„Verdictul dela Câmpulung poate dar să fie un gest politic, el poate să fie o pretinsă satisfacție ce se dă unei anume opinii publice agitate de demagogi, el poate fi tot ce vreți, dar numai dreptate nu este! Să mediteze bine asupra problemei d-nii jurați, cari în conștiința lor trebue să recunoască că au greșit, crezând că servesc cine știe ce mare interes.

Or, stabilim: Noi Românii și țara noastră nu avem nevoie nici de asenenea jertfe, nici de asemenea ertare, nici de verdicte ca cel dela Câmpulung“!

Pentru a ilustra mentalitatea acelora cari au dat pădurile Bucovinei pe mâna nelegiuitului Anchauch, am redat și noi după „Curierul Israelit“, comentariile organului liberal.

Opinia publică românească este datoare să mediteze puțin și să se întrebe cine vorbește de dreptate? chiar partidul liberal s'a găsit să facă acest lucru? chiar gocina tuturor porcilor cari au despoiat pe țăranii din munți Apuseni ca și din Bucovina de pământurile lor ca să le dee lui Tischler Mór și lui Anchauch?

Chiar cuibul lui Tancred Grecul, care s'a îmbogățit cu 60 milioane lei în paguba Statului pentru furnizarea unor avioane cari nu mai sosesc?

Ba nu zău. Liberalii dela „Glasul Bucovinei“ ar face bine dacă ar face puțină morală patronilor săi și apoi să vină să judece ei dacă 10 Români au judecat sau nu în funcție de conștiința lor.

Jidanii necinstesc servitoarele creștine. In 18 Febr. a. c. a avut loc în fața Curții cu Juri din Botoșani, procesul jidanului Altăr Herșcovici pentru crimă de viol săvârșită asupra fetiței Mândița Olariu în etate de 14 ani.

Curtea cu Juri judecând această crimă specifică neamului lui Izrael, a condamnat pe criminal la 2 ani închisoare și 30.000 lei despăgubiri.

Verdictul dat nu poate însă mulțumi pe nimeni. Fetița țăranului român va rămânea nenorocită pentru toată viața, pe când jidanul după 2 ani de închisoare va fi liber să-și exercite și pe mai departe meseria impusă de Talmud.

Această bestie trebuia pusă la stâlp și eliminată din sânul societății umane.

Dacă n'au făcut-o Jurații, avea datoria s'o facă părintele fetei necinstite.

Jidanii atacă iarăș. Ziarul guvernamental din Cluj, cu data de 22 Februarie a. c. ne dă la informații următoarea știre:

— Ieri noapte pe la orele 2, un grup de evrei printre cari și **câtiva studenti universitari,** ieșind din strada Claustrului no, 2, unde au ținut o întrunire, au provocat scandal public **acostând mai mulți creștini și spărgând geamuri la câteva case.**

Prinzând de veste poliția a ieșit la fața locului, urmărindu-i.

Evreii s'au refugiat și n'a putut fi prins numai studentul Adolf Friedmann, care a recunoscut că a spart câteva geamuri la locuința dlui inspector A. Fileriu din strada G. Neculcea no. 8.

Friedmann a fost arestat și refuză a trăda pe tovarășii săi în a căror societate se afla.

In fața acestor fapte, întrebăm pe dl general Averescu, ce măsuri înțelege dsa să ia?

Intrebăm pe dl ministru Petrovici, precum și rectoratul Universității, ce măsuri și ce pedepse înțeleg să aplice față de studenții jidani agresivi?

Se impune pedepsirea cât mai drastică a acestor indivizi pentrucă în caz contrar, cu toate comunicatele ministeriale petrovicești, tulburările studențești nu se vor sfârși și ele vor isbucni cu mai multă furie, legitimă și justificată poate.

Un bun exemplu pentru satele noastre. In luna trecută s'a ținut în comuna Vereșmort, jud. Turda Arieș licitația crâșmei comunale. Licitanți au fost doi: un român, Teodor Vasinca și jidanul Beneamin, ambii din Uioara. Licitația a rămas pe jidanul Beniamin, promițând că va da și 500 Lei în fondul bisericii din loc. Oamenii din sat de astădată foarte conștiincioși au cerut cuvântul preotului Căpâlneanu, care cu aceeași dragoste de român ca întotdeauna le-a răspuns: „N'avem lipsă de otrava jidanului, n'avem lipsă nici de banii pe cari îi dă pentru biserică. Primim și mai puțini bani dela un român, care, cel puțin îi dă din inimă curată“. Frumoasă faptă! Și mai frumos ar fi atunci, când fiecare din preoții satelor noastre năpăstuite, ar face la fel, punând o stavilă pătrunderii jidanilor la sate.

*

Pentru dl ministru Goga. Intrebăm pe dl ministru de interne, dacă a cetit articolul „Prigoana împotriva evreilor“ de M. Sevastos, din „Curierul Israelit“ cu data de 20 Februarie 1927, în care se spune că „Omenirea, ofensată și maltratată într'un colț al pământului, se înfioară până'n celalt capăt. *Această reacțiune* (la vorba de campania împotriva României) *nu-i decât un semn de sănătate morală“.*

Ce are de zis asupra acestor rânduri dl ministru Goga? Ce măsuri înțelege dsa să ia împotriva scribului circumcis?

Iată întrebările pe cari ni le punem și am dori un răspuns, nu prin vorbe ci prin fapte.

EXTERNE.

Cum se dobândește cetățenia austriacă? In ziarele vieneze a apărut, la mica publicitate, următorul anunciu: „Cine dorește să dobândească imediat apartenența în Viena și cetățenia austriacă, poate să ajungă aceasta prin adopțiune, pe lângă plata unei sume de 600 Shillingi. Persoane, până la vârsta de 36 ani, se pot anunța la **Dr. Schwarz** (urmează adresa.).

Oare serviciul „contencios“ al U. E. R. nu se folosește de acest nou sistem de încetățenire? Ancheta Justiției Militare s'ar putea îndrepta și, în această direcție. Bineînțeles numai dacă guvernul consimte. La din contra, ar fi bine să se încheie un tratat de amiciție austro-român. Afinitatea de vederi și metode a „înaltei“ politice, încuibărită în ambele țări, ar fi o punte puternică de apropiere pentru cele două națiuni. Insă bine înțeles fără a le mai consulta „națiunile“. Căci răspunsul lor ar fi poate, surprinzător!